

Arrest

nr. 255 324 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn en die wordt vertegenwoordigd door X en X, op 21 april 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. K.A. diende op 3 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming van K.A.

onontvankelijk wordt verklaard. K.A. stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 232 168 van 3 februari 2020 verwierp de Raad het beroep dat K.A. instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 31 oktober 2018.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 23 maart 2020 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die K.A. bij aangetekend schrijven van 26 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [K.] + 1 kind: [A.A.] [...]

[...]

nationaliteit : Litouwen

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/10/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 03/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2.1. Verweerder stelt tevens dat Q.N.S.J. geen belang heeft bij het ingestelde beroep en het beroep derhalve onontvankelijk is in de mate dat het door hem werd ingesteld.

3.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat Q.N.S.J. niet in eigen naam een beroep heeft ingesteld, doch slechts als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarige kind A.A. Het feit dat hij geen persoonlijk

belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing is derhalve geen reden om te besluiten dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het door hem als wettelijk vertegenwoordiger van een minderjarige is ingesteld.

Er moet wel worden opgemerkt dat nergens blijkt dat Q.N.S.J. als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarige kind A.A. kan optreden, nu niet kan worden vastgesteld dat hij de vader is van dit kind. Uit de aan de Raad voorgelegde akten blijkt dat de vaderlijke afstamming van A.A. niet vaststaat. A.A. kan bij gebrek aan duidelijkheid omtrent wie zijn vader is echter wettelijk worden vertegenwoordigd door zijn moeder.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24, tweede lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 7, 39/79, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij houden tevens voor dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“• Eerste grief

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich met beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweg[...]ing nr. 6).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150) Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleven te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37) De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234 164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Volgens artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

« Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist ».

Volgens artikel 5 van het Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven: "Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement". In dezelfde zin volgens artikel 22bis van de Grondwet: "Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat".

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU.C.2012 744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU.C.2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat

elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest » (HvJ, M G. v. Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment: C E., arrêt n° 168 712 du 9 mars 2007) »

Quod non in casu. Verzoekers werden niet uitgenodigd om hun mening te geven over hun situatie terwijl ze elementen hadden te maken punten met betrekking tot hun privéleven en gezinsleven.

Mevrouw [A.] is religieus gehuwd met Meneer [J.Q.N.S.] [...] van Palestijnse origine. Ze hebben samen twee kinderen:

- [A.A.], geboren [...] in [...] Zweden.
- [A.R.], geboren [...] in [...] (België) (stuk 3).

Op 3 september 2018 heeft Meneer [J.] een verzoek om internationale bescherming in België ingediend. De procedure loopt nog steeds.

De repatriëring van Mevrouw [A.] en één van haar kinderen naar Litouwen zou een onevenredige inbreuk vormen op hun privé- en gezinsleven en op de belangen van de kinderen. Mevrouw [A.] en haar zoon ([A.]) zouden worden gescheiden van Meneer [J.] en van het tweede kind (dat niet valt onder het bevel om het grondgebied te verlaten).

De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven van verzoekers.

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekers. Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere in het gedrang zouden komen door de aanwezigheid in België van verzoekers die met hun familie in België wonen.

Door geen rekening te houden met het gezinsleven van verzoekers in België, heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.

- *Tweede grief*

Verzoekers moeten België binnen de dertig dagen na de betekenis van de beslissing verlaten. Echter heeft de afgelopen maanden het dodelijke en zeer besmettelijke Coronavirus zich over de hele wereld verspreid. Verschillende landen hebben nationale lockdowns afgekondigd en hun grenzen gesloten in een poging om het virus te stoppen. Ondanks de strenge veiligheidsmaatregelen nemen de infecties toe, waardoor ze zelfs oncontroleerbaar genoemd kunnen worden.

Ook Litouwen wordt getroffen door het virus. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met het feit dat de grenzen voor onbepaalde tijd gesloten zijn: "De Belgische regering besliste in het kader van de coronacrisis om alle niet-essentiële reizen naar het buitenland te VERBIEDEN tot en met 3 mei. De Nationale Veiligheidsraad zal dit verbod tijdig opnieuw evalueren" (<https://diplomatie.belgium.be/fr/node/155>).

Door geen rekening te houden met deze objectieve en publieke beschikbaar informatie over de algemene situatie in Litouwen terwijl deze informatie erop wijst dat een verwijdering op grond van artikel 3 problematisch zou kunnen zijn, heeft de verwerende partij bovendien haar beslissing niet gerechtvaardigd en schendt de zorgvuldigheidsplicht (RvV - arrest n° 232 538 van 20 februari 2020).

De zorgvuldigheidsplicht houdt inderdaad in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr.107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216 987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor [e]en werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

Om alle deze redenen verwijten verzoekers de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat het verzoek om internationale bescherming dat K.A. indiende werd afgewezen en dat haar het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Er wordt hierbij nader gespecificeerd dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De formele motiveringsplicht impliceert voorts niet dat verweerder in een administratieve beslissing steeds moet uiteenzetten welke belangenafwegingen hij heeft doorgevoerd. Deze motiveringsplicht

noopt verweerder slecht om toe te lichten op basis van welke argumentatie hij een beslissing nam en verweerder heeft dit in casu gedaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek uit een administratieve nota van 23 maart 2020, blijkt dat verweerder ook oog heeft gehad voor de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder heeft geoordeeld dat het in het hoger belang van het minderjarig kind is om bij de moeder te verblijven en dat verzoeksters kind samen met haar het Belgisch grondgebied moet verlaten, zodat de gezinskern behouden blijft. Hij heeft tevens in aanmerking genomen dat verzoekster aangaf religieus te zijn gehuwd met Q.N.S.J. en dat deze laatste in België verblijft. Hij heeft vastgesteld dat K.A. verklaarde dat Q.N.S.J. legaal in Zweden kon verblijven en dat K.A. als burger van de Unie vrij kan reizen binnen de staten van de Schengenzone en het dan ook mogelijk is om het gezinsleven in Europa verder te zetten. Voorts heeft verweerder opgemerkt dat hij niet beschikte over medische elementen die een verwijdering in de weg zouden kunnen staan.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd. Zij kon in het Rijk verblijven tijdens de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming, doch wist of behoorde te weten dat haar verblijf precair was en dat zij, met haar kinderen, België zou dienen te verlaten indien het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. In deze omstandigheden kan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet worden beschouwd als een inmenging op het recht op een privé- en gezinsleven die enkel mogelijk is in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorziene gevallen. De Raad moet er tevens op wijzen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Het gegeven dat verweerder het tweede kind van verzoekster niet heeft vermeld op de in casu bestreden beslissing impliceert niet dat verzoekster van dit kind dreigt te worden gescheiden. Het ontbreken van deze vermelding verhindert immers niet dat dit kind haar toch vergezelt bij haar vertrek uit het Rijk. In zoverre verzoekster er voorts nog op wijst dat zij een gezinsleven heeft met Q.N.S.J. moet worden aangegeven dat zij er zelf voor opteerde om Zweden, het land waar Q.N.S.J. en zij, samen met A.A., verbleven, te verlaten, zonder dat zij de garantie hadden dat zijn in België tot een verblijf van meer dan drie maanden zouden worden toegelaten. Verzoekster en haar kind maken ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben met deze man en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. In dit verband moet worden opgemerkt dat het verzoek om internationale bescherming dat Q.N.S.J. in België indiende werd afgewezen, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de behandeling van dit verzoek op zich een beletsel zou vormen om elders het gezinsleven verder te zetten. K.A. en Q.N.S.J. tonen ook niet aan dat zij nauwe banden met België hebben en de kinderen binnen het gezin zijn nog zeer jong, zodat kan worden aangenomen dat deze zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Er mag ook niet uit het oog worden verloren dat K.A. een Litouws onderdaan is, dat Litouwen is gebonden door de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG en dat er dus ruime mogelijkheden zijn om eenvoudig een gezinshereniging in haar land van herkomst tot stand te brengen. Er blijkt ook niet dat de bestreden beslissing enig beschermenswaardig aspect van het privéleven van verzoekers in het gedrang brengt. In deze omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing neemt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.4. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat artikel 22 van de Grondwet, waarin is bepaald dat ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald, werd geschonden.

4.2.5. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan evenmin worden geoordeeld dat verweerder het hoger belang van het kind heeft geschonden en de bepalingen van artikel 22bis van de Grondwet of artikel 24, tweede lid van het Handvest van de grondrechten heeft miskend. Verweerder kon in redelijkheid oordelen dat het in het hoger belang van een jong kind is om niet te worden gescheiden van de ouder ten aanzien van wie de afstamming vaststaat en dat indien deze ouder het land dient te verlaten het dus aangewezen is dat het kind eveneens het land verlaat.

4.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden geduid dat de bestreden beslissing pas werd genomen nadat was vastgesteld dat de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming niet toelieten te besluiten dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dreigt terecht te komen in een onmenselijke en vernederende situatie.

Verzoekers, K.A. en A.A., wijzen er nog op dat het besmettelijke coronavirus zich over de wereld verspreidt. Zij tonen evenwel niet aan dat zij zelf besmet zijn of dat zij een groter risico lopen om besmet te worden in Litouwen, een land waar zij legaal kunnen verblijven en dus in beginsel meer eenvoudig toegang kunnen hebben tot artsen, vaccinaties en ondersteuning, dan in België alwaar zij geen verblijfstitel hebben.

Door erop te wijzen dat de grenzen voor onbepaalde tijd werden gesloten tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing op zich door enige onwettigheid is aangetast. De eventualiteit dat deze beslissing tijdelijk niet zou kunnen worden tenuitvoergelegd impliceert immers niet automatisch dat ze door enig gebrek is aangetast. Niets belet hen om, indien hier redenen toe bestaan, om een ruimere uitvoeringstermijn verzoeken. Verzoekers tonen bovendien ook niet aan dat een terugkeer naar hun land van herkomst om een einde te stellen aan hun illegale verblijfstoestand in België een *“niet-essentiële reis”* zou zijn en er blijkt ook niet dat zij heden nog een belang hebben bij hun grief die verwijst naar een regeling die tot en met 3 mei 2020 werd ingesteld. De rechtspraak waarnaar zij verwijzen en die trouwens geen precedentswaarde heeft laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.7. Gelet op het feit dat niet blijkt dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag in casu spelen en het niet ter discussie staat dat K.A. en A.A., niet zijn gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en niet beschikken over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten kan op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

4.2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht om te worden gehoord stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen nadat het verzoek om internationale bescherming dat K.A. voor haar en haar kind A.A. indiende werd verworpen en dat zij in het raam van deze aanvraag meermaals de mogelijkheid had om haar situatie uiteen te zetten. Zij kan dus niet stellen dat zij niet werd gehoord. Er moet daarenboven worden geduid dat het (bijkomend) horen maar zin heeft voor zover dit horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat zij informatie konden verstrekken die verweerder er van had kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Zij beweren weliswaar dat zij bij een aanvullend gehoor nog elementen met betrekking tot hun privé- en gezinsleven hadden kunnen aanbrengen, maar blijven in gebreke om aan te tonen welke concrete gegevens, die verweerder niet bekend waren en die de besluitvorming konden beïnvloeden, zij dan nog hadden kunnen verstrekken. Verweerder was, blijkens de voorgelegde stukken, al op de hoogte van het gegeven dat K.A. verklaarde dat zij religieus gehuwd was met Q.N.S.J. en dat deze laatste een verzoek om internationale bescherming indiende. De aan de Raad voorgelegde stukken laten voorts weliswaar niet toe vast te

stellen dat verweerder op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam kennis had van het feit dat een tweede kind van K.A. werd geboren op 8 december 2019, doch er blijkt niet dat dit een gegeven is dat hem ervan had kunnen weerhouden de bestreden beslissing te nemen. Verweerder oordeelde immers dat het in het hoger belang van het minderjarig kind is om bij de moeder te verblijven en dat verzoeksters kind samen met haar het Belgisch grondgebied moet verlaten, zodat de gezinskern behouden blijft. Gezien deze argumentatie kan niet worden aangenomen dat verweerder, in zoverre hij dit niet al wist aangezien in de stukken van het dossier melding wordt gemaakt van de zwangerschap van K.A., op basis van de vaststelling dat er een tweede kind werd geboren een ander standpunt zou innemen. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat zij enig belang hebben bij het aanvoeren dat hun recht om te worden gehoord werd miskend.

4.2.9. Er kan niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.10. De bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG zijn niet van toepassing op burgers van de Unie, zodat verzoekers niet nuttig naar deze richtlijn kunnen verwijzen.

4.2.11. Verzoekers laten verder na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel zijn dat verweerder artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK